

skønt hun ikke har forbrudt sig, og skønt hun ønsker at opretholde Ægteskabet. Dette er efter min Mening utiladeligt. En saadan Ordning vil uundgaaelig ude i Befolkningen paavirke Opfattelsen af Ægteskabet, saaledes at man i mange Kredse ikke mere vil se paa det som en livsvarig Institution, men som en mer eller mindre juridisk Kontrakt, indgaaet paa Opsigelse med mer eller mindre langt Varsel. Allerede i Øjeblikket er det saaledes, at det er lettere at slippe af med sin Kone end med sin Lejer. Det skyldes ganske vist de ekstraordinære Forhold under Krigen; men skal Udviklingen fortsættes i den Retning, Forslaget peger paa, kommer vi hurtigt meget langt ud. Og hvem borger os for, at vi bliver staaende ved de Regler, der her er foreslaaede? Man vil meget let kunne risikere at komme endnu længere ud, og havner maaske til sidst i fuldstændig Skilsmisefrihed. Det anser jeg for meget forkasteligt. Jeg vil advare imod, at man paa den Maade svækker Ægteskabet som livsvarig Institution i Stedet for at styrke og opretholde Villien til at leve sammen. Man risikerer derved, at Ægteskabet langt hyppigere end nu bliver indgaaet ikke paa Basis af dybe og varige Følelser og Villie til at holde sammen for Livet, men paa Basis af flygtige Stemninger. Man faar derved Ægteskaber, der bygges paa Sand og ikke paa Klippegrund. Det vil let føre til, at vi faar langt flere letsindig indgaaede Ægteskaber og derfor ogsaa flere ulykkelige Ægteskaber, og det skulde jo Lovgivningen netop gøre, hvad den kan, for at forhindre.

Pinstrup: Skønt det i og for sig er ganske overflødigt, vil jeg dog begynde med at sige, at de Udtalelser, jeg vil fremsætte, selvfølgelig gøres for min egen Regning. § 10 i Lovforslaget omhandler sindsyges og aandssvages Ægteskaber. Efter Statistikken er der her i Landet 4 193 sindsyge og 2 167 aandssvage. Lovforslaget bestemmer, at de ikke kan indgaa Ægteskab uden i særlige Tilfælde. Hensigten dermed er at forebygge, at disse Mennesker skal sætte Børn i Verden, da der er Sandsynlighed for, at Børnene bliver til Lidelse for sig selv og andre. Ud derfra ligger det nær at overveje det betimelige og forsvarelige i at træffe Foranstaltninger til, at denne Hensigt virkelig kan naas.

§ 11, der jo har været tidt omtalt her, hilser jeg med Glæde, fordi den til Dels forbyder kønssyge at indgaa Ægteskab. Men Paragraffen gaar efter min Mening

ikke vidt nok. Enhver Fader og Moder maa grue ved Tanken om den Mulighed, at deres rene Datter skulde blive gift med en kønssyg Person uden at vide det. Flere Talere har været inde paa dette Spørgsmaal, men de har taget meget forsigtigt paa det. Jeg ser saaledes paa det, at vort Folk i Virkeligheden trues i ikke ringe Grad af en stor Fare her. Jeg kan sige, at det trues af to store Farer. Den ene vil jeg kalde Blødagtighed, den anden Kønsygdommene. Jeg skal her kun omtale den sidste Fare.

Den sidste Statistik, der foreligger paa dette Omraade, er fra 1916. Efter denne Statistik er der i dette ene Aar anmeldt følgende Antal Tilfælde af Kønsygdomme: i København 10 703, deraf Syfilis 2 498, i Købstæderne 4 206, deraf Syfilis 1 062, i Landdistrikterne 892, deraf Syfilis 222. I alt er der for dette ene Aar anmeldt 15 801 Tilfælde, deraf Syfilis 3 782, deraf igen medfødt Syfilis 193. Man maa jo have den dybeste Medynk med de Børn, der sættes i Verden af syfilitiske Forældre til vistnok fortsat Lidelse og vel væsentligst uhelbredelig Sygdom. Hvorledes fordeles disse Tilfælde sig nu forholdsvis? Naar man regner, at København har 600 000 Indbyggere, Købstæderne ligeledes 600 000 og Landet 1 700 000 — det er runde Tal, men de passer omtrent —, saa er Forholdet dette, at der for dette ene Aar er anmeldt i København 16 Tilfælde, i Købstæderne 6 og i Landdistrikterne $\frac{1}{2}$ for hver 1 000 Indbyggere. Jeg synes nok, at disse Tal paa kun de Sygdomstilfælde, der er anmeldte for eet Aar, giver Anledning til store Betæneligheder, thi hvad betyder de, naar man tænker sig en Aarrække med et saadant Antal anmeldte Tilfælde? Det er i de store Byer — og i denne Henseende er de store Købstæder ikke synderlig bedre end København —, at Smittekilden er, men derfra sniger Smitten sig ud paa Landet. Det har man sørgelige Eksempler paa, ogsaa fra Indkaldelsen af Sikringsstyrken; naar Folk er kommet hjem, har de ført adskillige Tilfælde af Smitte ud paa Landet. Smitten sniger sig saaledes ogsaa ind i Landbefolkningen, den, der skal yde frisk Blod til Byerne, hvis disse ikke skal gaa tilbage, ja næsten gaa til Grunde.

Det ligger da nær at spørge: hvad er der at gøre herimod? Maaske kan § 11 hjælpe noget, naar den bliver skærpet. Det er et Forhold, som det er meget vanskeligt at gribe ind i, og Bestemmelserne herom hører vel ogsaa mest hjemme i Straffeloven. Men det er neppe nok at forbyde